

Kedves Munkatársaim!

Mint mindenki előtt ismert, november 12-e a Szociális Munka Napja. Évek óta ezen a napon köszöntjük azokat a dolgozókat, akik mindennapjaikat szinte feláldozva, családjukat nem ritkán hátrányba szorítva, az elesettekért, a bajbajutottakért, a fogyatékkal élőkért, a pszichiátriai betegekért, az idősekért dolgoznak.

Ez az év sok mindenben rendhagyó. A koronavírus megjelenése, e számunkra nemes ünnepnapot is átírta. A mindennapi helyzettel - úgy vélem - mindenki tisztában van és mindenki nyomon követi. Országunkban és több intézményünkben is jelen lévő vírus különösen nehéz és emberpróbáló megfeszítések elé állított sokunkat. Szavakban nehéz megköszönni azoknak a hősöknek és valóban úgy gondolom, hogy IGAZI HŐSÖKNEK, akik ebben a helyzetben is helyt állnak intézményünkben, és minden nap, ha kell aggódva, néha félelemmel, de odaállnak lakóink, ellátottaink mellé. Félreteszik félelmeiket, szorongásaikat, és összeszorított fogakkal bátorítják egymást. Jelen vannak, munkaidőt nem nézve dolgoznak.

Magam részéről ezt a munkát soha nem tudom kellő mértékben megköszönni. Büszke vagyok arra, hogy olyan embereknek lehetek a munkatársa, akik ezt a szociális munkát minden nap végzik. Volt, mikor az egészségügyben (tapssal) köszönték meg a dolgozók helytállását. Úgy vélem, intézményünkben – beleértve a jelzőrendszeres házi segítségnyújtásban dolgozó személyekét is – az elvégzett munkát, ha jelképes akarok lenni, akkor nem tapssal, hanem minimum órákig tartó tűzijátékkal kellene megköszönni. De félretéve ezt a jelképet, az elvégzett mindennapi munkát a társadalom, s a külvilág elismerésével kellene honorálni. Jóleső érzéssel töltene el, ha ebben a nehéz helyzetben a valóban megfeszített munkát végző egészségügyi dolgozókon kívül minket is nap mint nap megemlítenének, s irányunkban köszönetet fejeznének ki, és ez a köszönet nem csak a Szociális Munka Napján lenne hallható. Igaz, hogy a mi munkánkat összefoglalóan szociális munkának hívják, de ez a munka sokkal többről szól. Látjuk nap mint nap, hogy olyan eseteket is kezelünk, amelyek az egészségügy határterületei, nem ritkán konkrétan ápolási feladatokat jelentenek. Lelket adni és erőt kell tartanunk a ránk bízott személyekben, s lelket és erőt kell tartanunk családjukban, szeretteinkben, hiszen tudom, hogy sokszor aggódva engednek el bennünket munkába, illetve mi is aggúdunk értük, hogy az elkövetkező hónapokat közösen, egészségben tudhassuk magunk mögött.

Ismételten és nem utoljára szeretném megköszönni mindenkinek azt a munkát, azt az elhivatottságot, amit minden nap végez.

Kérek mindenkit, hogy vigyázzunk egymásra, vigyázzunk szeretteinkre, és kérek mindenkit, hogy legyen büszke arra, hogy ő szociális munkát végez.

Dáka, 2020. november 10.

Tisztelettel és őszinte megbecsüléssel:

Hanich Ferenc